

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความสำคัญและที่มาของปัญหา

พื้นที่ป่าในตำบลสะลงเป็นพื้นที่อุดมสมบูรณ์ เป็นแหล่งต้นน้ำลำธารที่เป็นก่อกำเนิดของสิ่งมีชีวิตหลากหลายชนิด หลากพันธุ์ และมีแหล่งท่องเที่ยวทั้งตามธรรมชาติและเนื่องด้วยความอุดมสมบูรณ์นี้ทางประชาชนในพื้นที่จึงมีจุดมุ่งหมายเพื่ออนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติไว้และพัฒนาให้เป็นสถานที่ศึกษาทางธรรมชาติ โดยให้เกิดประโยชน์แก่ประชาชนในท้องถิ่นและผู้สนใจทั่วไป ซึ่งที่ผ่านมาได้รับความร่วมมือจากประชาชนในท้องถิ่นและหน่วยงานต่างๆ ทั้งภาครัฐได้เป็นอย่างดี ถึงแม้ว่าในพื้นที่นั้นจะมีทรัพยากรที่มีความหลากหลาย แต่มีความแตกต่างกันไปตามความจำเป็นพื้นฐาน และความต้องการของแต่ละชุมชนทั้งจากประชาชนในพื้นที่และประชาชนทั่วไป อาทิประชาชนในพื้นที่ มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติเป็นไปในลักษณะ เพื่อเป็นที่อยู่อาศัย แหล่งอาหารและยา และการประกอบอาชีพ เป็นต้นประชาชนทั่วไป มีการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติเป็นไปในลักษณะ เพื่อการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ การพักผ่อนหย่อนใจ และการศึกษา เป็นต้น

ตำบลสะลงตั้งอยู่ทางทิศตะวันตกของอำเภอแม่อรม จังหวัดเชียงใหม่ สภาพภูมิประเทศโดยทั่วไปเป็นที่ราบเชิงเขาและภูเขาสลับซับซ้อน อยู่ในเขตป่าสงวนและแหล่งต้นน้ำลำธารอันอุดมสมบูรณ์ มีหมู่บ้านจำนวน 8 หมู่บ้าน จำนวนประชากรในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลสะลงมีประมาณ 4,440 คน และจำนวนหลังคาเรือนประมาณ 1,011 หลังคาเรือน ทางด้านทิศเหนือติดกับตำบลสันป่าตอง อำเภอแม่ออง จังหวัดเชียงใหม่ ด้านทิศใต้ติดกับตำบลห้วยทราย และตำบลแม่แรม อำเภอแม่อรม จังหวัดเชียงใหม่ ด้านทิศตะวันออก ติดกับตำบลจี้เหล็ก อำเภอแม่อรม จังหวัดเชียงใหม่ และด้านทิศตะวันตก ติดกับตำบลสะเมิงเหนือ อำเภอสะเมิง จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งปัจจุบันนี้พื้นที่ภายในเขตตำบลสะลงและบริเวณรอบนอกมีการก่อสร้างอาคารบ้านเรือนเพิ่มขึ้นเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งตำบลสะลงยังเป็นแหล่งที่ตั้งของมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ วิทยาเขตสะลง-จี้เหล็ก จึงมีการทำถนน สร้างอ่างเก็บน้ำ และสร้างอาคารเรียน ฯลฯ จากการก่อสร้างดังกล่าวทั้งภายในเขตตำบลและพื้นที่รอบนอกอาจส่งผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพภายในท้องที่ อย่างไรก็ตามประชาชนที่อยู่ภายในพื้นที่ก็ไม่ได้นิ่งดูดาย พยายามเสริมสร้างและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพที่ตนเองมีอยู่

การดำเนินงานเบื้องต้นภายใต้การควบคุมดูแลขององค์การบริหารส่วนตำบลสะลงที่เกี่ยวกับการเสริมสร้างและพัฒนาทรัพยากรธรรมชาติและความหลากหลายทางชีวภาพนั้น คือ อบต.สะลงได้ร่วมมือกับชาวบ้านในแต่ละหมู่บ้านจัดทำเส้นทางเดินศึกษาธรรมชาติจากหมู่บ้านหนึ่งไปยังอีกหมู่บ้านหนึ่ง ประมาณ 4 – 5 เส้นทาง ซึ่งเส้นทางที่กำหนดขึ้นมานั้นเป็นเส้นทางเก่าแก่ที่ชาวบ้านใช้กันมาตั้งแต่อดีต ซึ่ง

อบค. สะลงและชาวบ้านต้องการที่จะพัฒนาเส้นทางศึกษาธรรมชาติเหล่านี้ให้กลายเป็นแหล่งศึกษาหาความรู้และการท่องเที่ยวสำหรับเยาวชนในท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวจากถิ่นอื่น เพื่อเป็นการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างยั่งยืนและให้เกิดประโยชน์สูงสุด แต่ยังมีข้อจำกัดบางประการคือการขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการวิจัย การดำเนินการวิจัยที่ต่อเนื่อง และการนำความรู้ที่ได้จากการวิจัยมาใช้ประโยชน์ ดังนั้นการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพภายในพื้นที่ควบคู่ไปกับการนำทรัพยากรนั้นมาทำให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชนและท้องถิ่นจึงเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อให้ชาวบ้านได้ตระหนักถึงทรัพยากรธรรมชาติที่ตนเองมีอยู่ การคิดหาแนวทางการอนุรักษ์ทรัพยากรสัตว์ป่าอันเป็นผลมาจากการคุกคามของเทคโนโลยี และเป็นการสร้างองค์ความรู้ภายในชุมชนให้กับเยาวชนและผู้สนใจต่อไป

การใช้ประโยชน์ในพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยสามารถรักษาสภาพความหลากหลายของป่าและมีการศึกษาประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่ในป่าให้เกิดเป็นรูปธรรมนั้นจำเป็นจะต้องมีการศึกษาความหลากหลาย การใช้ประโยชน์ วิธีการใช้ และวิธีการนำมาซึ่งผลิตเป็นอาหาร เนื่องจากอาหารเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งของมนุษยชาติ ซึ่งถือว่าเป็นความมั่นคง (food Security) อย่างหนึ่งที่แต่ละท้องถิ่น แต่ละพื้นที่จำเป็นต้องมีความมั่นคงชนิดนี้ไว้ ท้องถิ่นหรือพื้นที่ใดสามารถผลิตอาหารได้มาก ประชาชนก็สามารถอยู่ดีกินดี ทำให้ปัญหาทางสังคมลดลงไป ช่วยให้เกิดการพัฒนาได้เร็วขึ้น นอกจากนี้แล้วยังเป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนให้ดีขึ้นจะดำเนินการโดยเน้นการสร้างงานสร้างรายได้เสริมอย่างยั่งยืน เช่น การส่งเสริมงานอาชีพต่างๆ ทั้งด้านการเกษตร หัตถกรรม การท่องเที่ยว เป็นต้น โดยเมื่อประชาชนในพื้นที่โครงการมีฐานะดีขึ้นก็นำมาซึ่งการมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และให้ความร่วมมือในการดำเนินงานโครงการเป็นอย่างดี

พันธุ์กรรมพืช เป็น ทรัพยากรที่ทรงคุณค่าของมนุษยชาติมาอย่างยาวนาน โดยมนุษย์ได้ใช้ทรัพยากรการพืช ในด้านปัจจัย 4 ไม่ว่าจะเป็นด้านอาหาร ได้แก่ พืชผัก ผลไม้ต่างๆ โดยเฉพาะพืชผักพื้นบ้าน ด้านที่อยู่อาศัย มีการใช้ทรัพยากรพืชในการจัดทำเป็นที่อยู่อาศัย ก่อสร้างเป็นอาคารบ้านเรือน เครื่องนุ่งห่ม และยารักษาโรค โดยเฉพาะด้านสมุนไพร ซึ่งนับว่าประเทศไทย กำลังเป็นที่จับตามองจากนานาประเทศ ในฐานะ ประเทศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพ ซึ่งมีปัจจัย ด้านพันธุ์กรรมพืชซึ่งมีศักยภาพในการผลิตเป็นยาจากเหตุผลดังกล่าวนี้ ทำให้เห็นว่าการใช้ประโยชน์จากพันธุ์กรรมพืชนั้นเป็นภูมิปัญญา อันทรงคุณค่ามาอย่างยาวนาน ซึ่งมีการถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น และนับวัน กำลังจะสูญหายไป

แมลงเป็นอาหารยอดนิยมของประชาชนในท้องถิ่น ซึ่งสามารถหากินแมลงได้ทุกฤดูกาลโดยพบว่าแมลงนั้น มีจำนวนมากกว่า 40 ชนิดที่ประชาชนได้นำมาบริโภคและเป็นที่นิยมกันอย่างแพร่หลาย นับเป็นภูมิปัญญาชาญฉลาดของบรรพบุรุษไทย ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างกลมกลืนกับธรรมชาติ ไม่ทำลายธรรมชาติ แต่พิจารณาสิ่งต่างๆ ตามธรรมชาติในเชิงของการใช้ประโยชน์ทดแทน และได้ก่อให้เกิดประโยชน์ความหลากหลายนานาประการ ดังเช่น คุณค่าทางสารอาหารของแมลงที่มีโปรตีนสูงไม่แพ้อาหารที่มีราคาแพงเลยหรือการนำแมลงมาใช้ประโยชน์ในด้านต่างๆไม่ว่าจะเป็น การนำมาบริโภค ผลิตเครื่องสำอาง ยารักษาโรค หรือเครื่องประดับ โดยทั้งนี้ต้องอาศัยข้อมูลพื้นฐานในการสำรวจความ

หลากหลายของแมลงในพื้นที่ และการใช้ประโยชน์ เพื่อเป็นแนวทางในการอนุรักษ์ และส่งเสริมให้มีการเพาะเลี้ยงอันจะเป็นประโยชน์ในทางเศรษฐกิจ สามารถพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์ส่งออกขายไปยังชุมชนได้ และยังใช้เป็นตัวอย่างในการเรียนการสอนและการวิจัยในท้องถิ่นต่อไป

ในปัจจุบันประเทศไทยมีนกอยู่ไม่ต่ำกว่า 916 ชนิด ใน 89 วงศ์ ซึ่งนับว่านกเป็นชั้นของสัตว์มีกระดูกสันหลังที่มีความหลากหลายมากที่สุดในบรรดาชั้นของสัตว์มีกระดูกสันหลังทั้งหลายที่อาศัยอยู่บนพื้นดิน ความหลากหลายของนกนับเนื่องไปตั้งแต่ในเรื่องของขนาดตัว สีขน เสียงร้อง อาหารการกิน และถิ่นที่อยู่อาศัย ซึ่งนกเป็นสัตว์ที่มีความสำคัญเป็นอันมากทั้งต่อระบบนิเวศและต่อชีวิตมนุษย์ ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันความสัมพันธ์ระหว่างคนกับสัตว์เป็นไปอย่างแนบแน่น และการเกื้อกูลกันระหว่างสัตว์ป่ากับสรรพสิ่งต่าง ๆ ตามธรรมชาติก็เป็นไปอย่างแนบแน่น ถ้าหากปราศจากสัตว์ป่าคงเป็นเรื่องยากที่จะจินตนาการถึงการดำรงอยู่ต่อไปของชีวภาคใบนี้

เห็ดทุกชนิดเป็นพืชใจชั้นสูง โครงสร้างสืบพันธุ์ระยะสร้างสปอร์มีขนาดใหญ่ จัดอยู่ในอาณาจักรของสิ่งมีชีวิตที่แยกจากพืช สัตว์ และแบคทีเรีย คือ อาณาจักร Fungi เห็ดเป็นผู้ย่อยสารอินทรีย์ ซากพืชและสัตว์ ช่วยให้เกิดการหมุนเวียนของแร่ธาตุในธรรมชาติ เห็ดมีรูปร่างลักษณะและขนาดที่แตกต่างกันมากมายหลายแบบ มักพบได้ตามที่ที่มีความชื้นและสารอินทรีย์สูง จึงพบเห็ดอาศัยอยู่ในป่าเป็นจำนวนมาก เพราะมีสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมต่อการเจริญของเห็ด เห็ดหลายชนิดที่ขึ้นบนดินเป็นเอกโตไมคอร์ไรซาโดยอาศัยอยู่ร่วมกันกับพืชบริเวณรากของต้นพืชแบบภาวะพึ่งพา ช่วยให้พืชเจริญเติบโตได้ดี ตัวอย่างเห็ดที่เป็นเอกโตไมคอร์ไรซาได้แก่ เห็ดกลุ่ม basidiomycetes เช่น เห็ดในจินัส เห็ดแดง เห็ดห่าน(เห็ดดับเต่า) เห็ดหล่ม เห็ดไข่ห่าน เห็ดเผาะ และเห็ดกลุ่ม ascomycetes เช่น เห็ดในสกุล *Tuber* เป็นต้น

ปัจจุบันป่าธรรมชาติลดจำนวนลงมาก ความหลากหลายของเห็ดจึงเปลี่ยนแปลงไป ชนิดและจำนวนของเห็ดจึงเปรียบเสมือนดัชนีชี้ถึงการเปลี่ยนแปลงของระบบนิเวศได้เป็นอย่างดี ป่าในตอนบนของจังหวัดเชียงใหม่ มีทรัพยากรป่าไม้ที่อุดมสมบูรณ์ และมีความหลากหลายของสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กมากมาย การศึกษาความหลากหลายของเห็ดที่ขึ้นบนดินในป่าแห่งนี้ อาจมีโอกาพบเห็ดชนิดใหม่ หรือชนิดที่มีความสำคัญต่อระบบนิเวศป่าไม้ นอกจากนี้ยังได้ข้อมูลที่สามารถนำไปใช้ประกอบการอนุรักษ์ป่าไม้ และการปลูกป่าทดแทน รวมถึงการได้ตัวอย่างแห้งของเห็ดไว้ใช้ในการศึกษาอนุกรมวิธานต่อไป

จัดให้มีแผนการดำเนินงานเพื่อการจัดการให้มีการดำเนินการให้แต่ละชุมชนมีส่วนร่วมในการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรที่มีในชุมชนอย่างต่อเนื่อง และเพื่อแก้ปัญหาที่มีผลต่อการลดลงและสูญหายของแหล่งพันธุกรรมในป่า อาทิเช่น ขาดแคลนเทคโนโลยีด้านการขยายพันธุ์ แหล่งข้อมูลสูญหาย เพราะไม่มีการถ่ายทอดไปสู่รุ่นลูกหลาน และขาดเทคโนโลยีในการเพาะเลี้ยง เพื่อจะได้ใช้เป็นแหล่งใช้ประโยชน์ร่วมกันของชุมชนอย่างยั่งยืนสืบไป

การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร เนื่องจากอัตราการเกิดสูง และการอพยพ เข้าพื้นที่ ทำให้พื้นที่ทำกินไม่เพียงพอ จำเป็นต้องทำลายป่า เพื่อเพิ่มพื้นที่ทำกิน เพื่อผลิตอาหารให้พอเพียงแก่คนในชุมชน เนื่องจากอาหารเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งของมนุษยชาติ ปัจจุบันอาหารถูกถือว่าเป็นความมั่นคง (Food Security)

อย่างหนึ่งที่แต่ละประเทศจำเป็นต้องมีความมั่นคงชนิดนี้ไว้ ประเทศใดสามารถผลิตอาหารได้มาก ประชาชนก็สามารถอยู่ดีกินดี ทำให้ปัญหาทางสังคมลดลงไป ช่วยให้ประเทศพัฒนาได้เร็วขึ้น รัฐบาลมีนโยบายที่ต้องการให้ประเทศไทยเป็นครัวของโลก มีแหล่งอาหาร และการผลิตอาหารที่ปลอดภัยปราศจากสารเคมี คนในประเทศสามารถรับประทานโดยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และสามารถจำหน่ายไปยังประเทศต่างๆได้

โครงการธนาคารอาหารชุมชนตามพระราชดำริ เป็นเหมือนการจัดการต่อวงจรการสร้าง และการสะสมแหล่งอาหาร ในการผลิต การรักษา และเสริมสร้าง อาหาร ด้วยการใช้ระบบนิเวศวิทยาให้เกื้อกูลกัน ทั้งระบบ ไม่ส่งผลต่อพื้นที่ผลิตอาหาร ป่าไม้ ดิน น้ำ ลม แสง สภาพดิน และความเป็นอยู่ของชุมชน

การมีส่วนร่วมของราษฎร (People Participation) เป็นแนวทางในการพัฒนาที่ทุกรัฐบาลถือเป็นหลักการในการพัฒนาชนบท ราษฎรต้องยอมรับว่าปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นปัญหาของราษฎรที่ราษฎรจะต้องแก้ไขโดยทางหน่วยงานราชการเป็นที่เล็งเห็นและนำขึ้นเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหา เหตุแห่งปัญหารวมทั้งช่วยก่อสร้างโครงสร้างพื้นฐานทั้งหลาย เช่น แหล่งน้ำ ถนน และให้ความรู้ในการประกอบอาชีพ เช่น แนะนำวิธีการเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ ปลูกพืชผักสวนครัวให้ผลผลิตสูงขึ้น เป็นต้น ฉะนั้นราษฎรต้องไปทำเอง เลี้ยงเอง บริหารจัดการเอง โดยมีหน่วยงานทางราชการเป็นที่เล็งเห็น ราษฎรจึงจะพึ่งตนเองได้ (Self Reliance) โดยการแก้ไขปัญหาต้องมีพื้นฐานอยู่บนการเสริมสร้างรายได้ (Economic sustainability) อย่างสมดุลพร้อมกับการรักษาทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อม (Ecological sustainability) รวมถึงการสร้าง ความเข้มแข็งของชุมชนทางสังคม (Social sustainability)

ทางผู้วิจัยจึงได้ใช้โครงการธนาคารอาหารเพื่อชุมชน (Community Food Bank) เป็นแนวทางหนึ่งที่ใช้พื้นที่ และทรัพยากรภายในชุมชนเป็นจุดร่วมในการแก้ปัญหาค่าครองชีพ ขาดแคลนอาหาร เป็นอยู่ของราษฎร เป็นการบูรณาการของหน่วยงานกับ การมีส่วนร่วมของราษฎรในการพัฒนาหมู่บ้าน จนหมู่บ้านเหล่านี้จะสามารถพึ่งตนเองได้ในที่สุด

1.2 ปัญหาของการทำการวิจัย

การเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของประชากร เนื่องจากอัตราการเกิดสูง และการอพยพ เข้าพื้นที่ ทำให้พื้นที่ทำกินไม่เพียงพอ จำเป็นต้องทำลายป่า เพื่อเพิ่มพื้นที่ทำกิน เพื่อผลิตอาหารให้พอเพียงแก่คนในชุมชน เนื่องจากอาหารเป็นปัจจัยที่สำคัญยิ่งของมนุษยชาติ ปัจจุบันอาหารถูกถือว่าเป็นความมั่นคง (Food Security) อย่างหนึ่งที่แต่ละประเทศจำเป็นต้องมีความมั่นคงชนิดนี้ไว้ ประเทศใดสามารถผลิตอาหารได้มาก ประชาชนก็สามารถอยู่ดีกินดี ทำให้ปัญหาทางสังคมลดลงไป ช่วยให้ประเทศพัฒนาได้เร็วขึ้น รัฐบาลมีนโยบายที่ต้องการให้ประเทศไทยเป็นครัวของโลก มีแหล่งอาหาร และการผลิตอาหารที่ปลอดภัยปราศจากสารเคมี คนในประเทศสามารถรับประทานโดยไม่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ และสามารถจำหน่ายไปยังประเทศต่างๆได้

1.3 วัตถุประสงค์หลักของแผนงานวิจัย

เพื่อศึกษาสภาพการณ์ในการใช้ประโยชน์จากพันธุ์พืช และทรัพยากรด้านสัตว์ และจุลินทรีย์กลุ่มเห็ด และแหล่งอาหารชุมชน เพื่อรวบรวมพันธุ์กรรมที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ ศึกษาวิธีการเก็บรักษา การเพาะเลี้ยงและการบำรุงพันธุ์พืช และทรัพยากรด้านสัตว์ และจุลินทรีย์กลุ่มเห็ด และแหล่งอาหารของชุมชน โดยรวบรวมเป็นฐานข้อมูลทางความหลากหลายทางชีวภาพ และองค์ความรู้ในการใช้ประโยชน์ของในพื้นที่ลุ่มน้ำสะลง อำเภอมะนังและอำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่

1.4 สมมุติฐาน

แหล่งอาหารของชุมชนที่มาจากแหล่งพันธุ์กรรมของสิ่งมีชีวิต เช่น พันธุ์พืช และสัตว์ แมลง และพันธุ์กรรมจากจุลินทรีย์ เช่น เห็ด ซึ่งอยู่ภายใต้ระบบนิเวศ หรือ ความหลากหลายทางชีวภาพ โดยการคงอยู่ของชุมชน ต้องอาศัย ปัจจัยพื้นฐาน หรือจากทรัพยากรที่มีอยู่รอบชุมชน ดังนั้นการศึกษา สำรวจ การเก็บรักษา การเพาะเลี้ยงและการบำรุงพันธุ์พืช ทรัพยากรด้านสัตว์ และจุลินทรีย์ เช่น กลุ่มเห็ดรา หรือศึกษาสภาพการณ์ในการใช้ประโยชน์จากพันธุ์พืช สัตว์ และจุลินทรีย์ เพื่อรวบรวมพันธุ์กรรมที่สามารถนำมาใช้ประโยชน์ โดยรวบรวมเป็นฐานข้อมูลทางความหลากหลายทางชีวภาพ และองค์ความรู้ในการใช้ประโยชน์ของในพื้นที่ลุ่มน้ำสะลง อำเภอมะนังและอำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ จึงเป็นการช่วยอนุรักษ์พันธุ์กรรม เก็บรักษา และพัฒนาส่งเสริมให้คงอยู่อย่างยั่งยืนต่อไป

1.5 ขอบเขตของงาน

สำรวจเก็บรวบรวมข้อมูล และการใช้ประโยชน์ของความหลากหลายทางชีวภาพ ได้แก่ การใช้ประโยชน์จากพันธุ์กรรมพืช ทรัพยากรด้านสัตว์ และแมลง พันธุ์กรรมเห็ด และศึกษาธรรมชาติ (nature trail) เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในเขตพื้นที่หมู่บ้านพระพุทธรูปที่รอย ซึ่งเป็นตัวแทนของตำบลสะลง อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่ และบริเวณพื้นที่บ้านเอียง ซึ่งเป็นตัวแทนของตำบลสันป่ายาง อำเภอมะนัง จังหวัดเชียงใหม่

1.6 ระยะเวลา

ระยะเวลา 2 ปี ตั้งแต่เดือนตุลาคม พ.ศ. 2551 ถึง เดือนกันยายน พ.ศ. 2553

1.7 สถานที่ทำการวิจัย

1. มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่

2. เขตพื้นที่หมู่บ้านพระพุทธบาทสี่รอย ตำบลสะลวง อำเภอแมริม จังหวัดเชียงใหม่
3. เขตพื้นที่หมู่บ้านเอืยก ตำบลสันป่ายาง อำเภอแม่แตง จังหวัดเชียงใหม่

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบชนิด ลักษณะดินที่อยู่อาศัย และการใช้ประโยชน์จากพันธุกรรมพืช ทรัพยากรด้านสัตว์ และแมลง พันธุกรรมเห็ด ในด้านแหล่งอาหารของชุมชน เพื่อใช้เป็นฐานข้อมูลในการจัดการความหลากหลายทางชีวภาพ
2. เพื่อเป็นแนวทางในการจัดทำเส้นทางศึกษาธรรมชาติ (nature trail) การท่องเที่ยวเชิงนิเวศ ในการศึกษาความหลากหลายทางชีวภาพของชุมชน
3. สามารถนำองค์ความรู้ที่ได้จากการวิจัยไปเผยแพร่ให้กับชาวบ้านในชุมชน ประชาชน นักเรียน นักศึกษา และผู้ที่สนใจ เช่น การเพาะเลี้ยงขยายพันธุ์เพื่อพัฒนาขึ้นไปสู่ระดับเศรษฐกิจให้เหมาะสมกับพื้นที่ป่า เป็นต้น
4. จัดพิมพ์เผยแพร่การวิจัยในเอกสารภาษาไทยและภาษาอังกฤษในระดับชาติและระดับนานาชาติ
5. ก่อให้เกิดการร่วมมือระหว่างชุมชน เจ้าหน้าที่ในชุมชน และผู้วิจัย ในการบริหารจัดการความหลากหลายทางชีวภาพเพื่อท้องถิ่น ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการพื้นที่ป่าที่เอื้อประโยชน์ต่อชุมชน และระบบนิเวศโดยรวม
6. พื้นที่ที่มีข้อมูล และมีธนาคารอาหารชุมชนจะเป็นแหล่งอาหารธรรมชาติให้กับประชาชนในพื้นที่ โครงการ และบริเวณใกล้เคียงได้ใช้ประโยชน์ร่วมกัน ในการพัฒนาและอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติให้เกิดประโยชน์สูงสุดอันก่อให้เกิดจิตสำนึกในการอนุรักษ์และฟื้นฟูทรัพยากรดิน น้ำ ป่าไม้ และแมลงให้เป็นไปตามระบบนิเวศน์ตามธรรมชาติ